

По ко зна који пут се српском бирачком телу нуди лажни избор између опозиције и позиције. Међутим, српски бирач почиње да гледа кроз своје тек одшкринуте очи. Разбијају се стари табуи, изнуђена лојалност се урушава, критика од највеће увреде постаје друштвено пожељни феномен, за ритуалним жртвама нико више не хаје. Прича се о успесима и заслугама. Срби, политички везани за БРЦГ, њих 200 до 400 хиљада, опипавају контуре политичких и економских токова који су за њих били највећа мистерија.

Пре него што откријемо шта су то Срби онедавно докучили, да разјаснимо пар појмова. Шта је то парламентарна демократија? Парламентаризам је систем који по дефиницији има:

- јасну поделу власти на извршну и законодавну (Владу и Скупштину)
- систем контроле и надзора (checks and balances) - јасну разлику између шефа владе и шефа државе (премијера и председника)

Како БРЦГ пролази на том тесту говоре следеће чињенице:

- да је Скупштина сервис Владе
- да двадесетогодишња пракса садржи мноштво примера кршења сопствених правила чинећи тиме икакву контролу и надзор немогућим
- да исти човек влада 20 година без престанка наизменично као премијер и председник

Демократија је поредак у коме је народ суверен. Одроз његове суверености је Народна скупштина, чије посланике бирају држављани, остварујући своје грађанско право гласа. Демократије одликују редовни, слободни и поштени избори. Слободу и поштење исте меримо на основу тога што постоји значајан број смена позиције и опозиције у неколико изборних циклуса. Јесте ли приметили ману? Систем у БРЦГ (даље у тексту као Систем) је фаличан, не само зато што опозиција оспорава резултате избора (уз конкретне примере изборних крађа), већ и по томе што никада није дошло до (изборне) смене власти. Дакле, по политиколозима, да би један поредак био демократичан, мора се догодити, неколико пута, да изборе изгуби онај ко има сву извршну власт, принуду силе, државне медије, фискалну политику у својим рукама.

Можемо, дакле, рећи да је Систем успоставио ауторитаризам, или тоталитаризам кога од првог разликује доминантна идеологија која се усађује у све области друштва, бришући границу између јавног и приватног. Дуговечност Система се осликава у његовој еволуцији од класичног тоталитаризма у бинарни тоталитаризам. Свестан чињенице да његова политика дискриминације (или апартхејда, с обзиром на мањински број владајуће етничке групе) изазива незадовољство, пласирају се две идеологије (отуд бинародност): једна је о државном разлогу, друга о парламентарној демократији. Прва је намењена владајућем црногорском народу, Муслиманима и Хрватима, али и дискриминисаним нацијама Бошњака и Албанаца. Друга је искључиво намењена потчињеним Србима.

Код прве групе, Систем циља легитимност који очито ужива, каква год била мерила у нееманципованим друштвима. Систем путем државног разлога остварује неоспориву подршку већине. Та подршка је неопходна за функционисање крхке подлоге Система у виду државних институција. Државни разлог производи црногорски национализам, патриотизам и често шовинизам према потчињеном народу (Србима). Тако се осигурава високи степен друштвене мобилизације која олакшава сигурни исход свих симулираних изборних процеса уз мање манипулативне корекције.

Са друге стране, како би ослабио друштвену мобилизацију потенцијално деструктивног обесправљеног и дезавуисаног сегмента грађанства, тоталитарни Систем поспешује лаж о парламентарној демократији. У томе им помаже страначко руководство странака за које доследно гласају хипнотизирани српске масе. Неки од њих заиста јесу спавачи служби Система, али су, највећим делом, људи ограничених капацитета, било интелектуалних, професионалних или једноставно етичких. Како би се ублажио утисак бесмислености узалудних репетиција јуришања на ветрењаче, постепено се јављају иступања из црногорског табора, било спавачи или незадовољни представници црногорске елите, који траже (у српским бирачким масама) и виде нове адуте у њиховом погађању са Системом, ради нове прерасподеле владајућег плена.

Пише: Игор Јарамаз
среда, 18 фебруар 2009 17:21

Тако Систем покрива себе код својих западних ментора. Постоји симулација демократије у повоју, тоталитаризам прикрива своју природу манихејском досетљивошћу. Кад год дође неки званичник, састане се са лидерчићима опозиционих странака којима се путем преводиоца пренесу поруке охрабрења у процесу изградње демократије, црногорске наравно. Оцена је лоша, али свеједно пролазна, све замерке Систему су површне природе. Ниједни парламентарни избори нису протекли уз значајни бојкот, што значи да поражена страна, јово наново, сваки пут легитимише резултате претходних избора.

Такво је било искуство српско-системске динамике. Међутим, промене су биле неизбежне, посебно након преусмеравања пажње са мамца на удицу. Након референдума, одређена парламентарна групација осваја највећи део српских гласова потказујући слабости Система, не хајући много за уобичајене диверзије.

Групација не тврди да се бори за смену власти, јер признаје фалинку изборног процеса. Не говори о извршној власти већ у крајње новим категоријама, о неотуђивим правима, по рођењу од Бога датих, које Системове испоставе не смеју да отуђе ради одржавања привида за страни фактор. Говори се о ванпарламентарној борби, грађанској непослушности, о апартхејду. Предосећајући куда то води, Систем врло брзо активира своје одбрамбене механизме.

Неискусним лидерчићима се нуди откуп за откриће чију вредност не познају. (Попут неупућеног власника плаца испод којег је нађена нафта, нуди се симболична свота тек да не схвате праву вредност преозбиљном понудом.) Ограничених способности, бесплатно од других израђену платформу радо продају, странка изнутра неутралише сваког противника Система и приступа се редифеницији устроја ради интеграције у про-системске оквире. Систем заузврат нуди козметичке уступке, али и обећање збрињавања сваког функционера странке. Мала цена за одржавање интегралности бинарног тоталитаризма. Све, наравно, на штету бирача дате коалиције/странке, на штету српских националних интереса и на штету српског друштва.

Међутим, интеграција перспективне странке у Систем наилази на проблеме, управо зато што се испоставља да је процес просвећења српских народних маса иреверзибилан. Једном свесни значаја својих права, ако ни по чему другом, онда интересовању Система да их откупи (попут власника плаца који је прозрео намере купаца), дижу галаму, па се чак и буне. До реформе долази, али безуспешно, Систем повлачи своју понуду и оставља неискусне лидерчиће да санирају штету која је декларативно искључиво њихова. Чак се повремено испоставе Система спрдају са брлогом чији су они директни наручиоци.

Пише: Игор Јарамаз
среда, 18 фебруар 2009 17:21

Табуи су разбијени, долази до политичких разлаза, а видно ојачани СНП одбија да причом о јединственом изборном наступу опозиције прикрије слабости два истрошена политичка играча. Мање странке се налазе у процепу и тиме прибегавају разним егзбицијама од којих је најнижи покушај застрашивања Срба од узимања српског држављанства, на основу процедуралне мере МУПЦГ по захтеву председника прве опозиционе страннице.

Поставља се питање да ли уопште вреди излазити на изборе? Срби неће освојити власт, неће ни СНП док се победник исправ познаје – Систем. Поред Система, директну корист од изласка има страначка бирократија кроз организовани јуриш на опадајући број мандата финансијских и других ресурса. Мада се поставља питање заслуге истих, услед дугог низа неуспеха, као и доследности у разочарању бирача. Да ли је неопходно да Срби одржавају мит о црногорској демократији у кога најмање верују најдоследнији борци за црногорску независност, бивши функционери Либералног савеза? Који је смисао у томе да Срби буду адут Мишка Перовића у његовим преговорима са Првом фамилијом? И зашто би уопште били потребни опозициони посланици у Скупштини која у деценијама свог постојања број усвојених опозиционих решења броји на прсте? Зато да западни спонзори не би захтевали ванредне изборе, за годину, две, у јеку кризе? Или можда да би излазност била изнад 50%, каква није била у три циклуса председничких избора 2002. и 2003, због српског бојкота?

Ако је доследност у борби за црногорску сувереност у индиректној пропорцији са разочарањем у причу о црногорском државном разлогу и патриотизму, зашто би Срби одржавали Системову опаку потребу за изигравањем парламентарне демократије? Црногорски народ није суверен, црногорска држава није република (јавно добро), већ приватна држава једне фамилије којој ће Срби директно испоставити своје захтеве без црногорског посредника. Зато ће Срби морати да добију уступке, на своје артикулисане захтеве од Система. Све ће се, наравно, одвијати на штету црногорског народа, који пристаје на улогу немог посматрача. То ће бити награда Србима за раскринкавање преваре коју Црногорци, у највећем делу, још увек радо гутају.

Чему онда учешће Срба на изборима, питам ја вас, када баш Систем проповеда ону стару „важно је учествовати“? Зато је српском бирачу највећи адут да 29. марта остане код куће, шаљући тиме најјаснију поруку да ће у коалицији апстинената, по први пут, поразити Систем на његовом терену.